

Elég jó szülő

*Vöröslött a vízfóraló
és már a bio-filtert is
a bögre mélyére eresztettem,
ilyenkor, ha a mosogatógép
épp nem reggeles,
pillanatra kinézhetek
a cselédablak lőrésén,
ahol egy soha
meg nem hódítható
belvárosi udvar látszik,
majdnem lényegtelen,
hogy kinézek,
vagy nem nézek ki,
a reggeli önsajnálattal mércéje nem az,
hogyan aznap irigylem
az ensz-székház pázsitját,
vagy hogy eszembe jut-e,
átellenben, a mozdulatlan
Kárpát utcai tömbben
élnek-e emberek egyáltalán,
mindez illetlenül mindegy,
mert magamat nézem,
de nem belülről,
és még csak nem is kívülről,
gyömbéreszelés,
uborkamosás,
paprikamosás,
hasábok, karikák,
szeletek, karéjok,
a vaj kenhető,
a tej hideg,
a méz csorog,
a kávégépet húsz napra vállalták,
és lányságod főzője
löttyöt prüszköl ki magából,
de te már leszoktál a kávéról,
mióta folyton szédülsz,
mióta a lányunk is örökké szédül,*

mióta én is szédülök,
és nem rakható ki az élet
hasábokból és karikákból,
nem burkolható le,
tüntethető el a baj
szeletekkel és karéjokkal,
és mióta az engedésből is
engedni kellett,
pányvára vetve minden elv,
amit kőbe véstünk pedig,
és most nem maradt más,
mint belátni, hogy így nem lehet,
ez lenne a saját istenségünk
egyetlen bizonyítéka,
hogy legalább egy sorsnak
gazdája lennénk,
de már a remény is blaszfémia,
megszólítod magad,
megszólítom magam,
anya, apa privát teremtoi
egy idegen életének,
a liftben kiabáltam
a lánnyal először,
„lásd be, uram, hogy így nem lehet”,
ez volt a szemében,
leplezett csodálkozás és félelem,
hogy ez velünk történt meg,
csak szerelemben láttam még ilyet,
ott annyi minden megtörténik,
ami nem történhet meg,
tejfölért mentünk,
mert előző este a nagy bevásárláskor
elfelejtettem a tejfölt,
és abban a tömegben,
felpakolva minden a szalagra,
karon az elesett gyerekekkel
már nem lehet visszamenni,
ájult voltam én is,
és majdnem elsírtam magam,
elképzeltem,
ahogy a dobozért nyúlok,
és megint elképzeltem,
megint elképzeltem,
könnyű voltam
az újrájátszott pillanat alatt,
mert segített elfeledni,

hogy semmire, semmire,
egyáltalán semmire nincs idő,
és ha vehettél volna tejfölt,
csak annyi lett volna,
hogy kinyújtod a rohadék karodat,
felemeled, leveszed, beteszed,
és van tejföl,
hát nem nyújthatod
ki még egyszer,
ha elfelejtetted, annyi,
nincs második esély,
ráadásul azt sem tudtam,
hogy ez eddig is így volt,
és buzgón mondhatom,
sokkal jobb volt
mit sem sejteni róla,
mintha egyszerre taszítottam volna
ki a paradicsomból,
meg le valami magán-olümposzról,
és ezzel együtt se gyerek
nem vagyok már,
se elég jó apa,
de a szekér szalad,
és hajnalban a csöndben
amikor semmi mozgás,
gyömbérreszelés,
uborkamosás,
paprikamosás,
hasábok, karikák,
szeletek, karéjok,
a vaj kenhető,
a tej hideg,
a méz csorog.